

คูกิเลส

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

เทศน์เช้า วันที่ ๒๑ สิงหาคม ๒๕๔๒

ณ วัดสันติธรรมาราม ต.คลองตากต อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

เราเป็นชาวพุทธนะ เราพยายามกัน ศึกษาตำรา มา ศึกษาวิชาการ ศึกษาอะไรกันมา เพื่อจะชำระกิเลสของเราไง เรายังมีความทุกข์กันอยู่ เพราะว่าเราเกิดมาพร้อมกิเลส เราเป็นชาวพุทธ เราต้องศึกษา ศึกษาหรือว่าพยายามเข้านี้ มีปัญญาศึกษา การเชื่อในครูบาอาจารย์ยังต้องมีปัญญา ฟังเห็นใหม่ มีปัญญา ถ้าเรามีพื้นฐานของใจ ใครภาวนามีพื้นฐาน ถ้าคุยกันแล้วต้องมีเขาผิดหรือเราผิดอยู่คนหนึ่ง ลองมีการโต้แย้งกันต้องมีคนผิดคนหนึ่ง นี่ปัญญา ถ้าเรามีปัญญาอยู่แล้วเราจะรู้ตลอดไป แต่ถ้าไม่มีปัญญาละ? เราเชื่อตามกันไป ตามกันไป

สังคมไทยนะ สังคมไทยเป็นสังคมชาวพุทธ ชาวพุทธนี้พระพุทธเจ้าเป็นผู้สิ้นกิเลสแล้ว ครูบาอาจารย์เป็นผู้สิ้นกิเลสแล้ว แล้ววางสังคมไทยเป็นวัฒนธรรมประเพณี วัฒนธรรมประเพณีนี้ประเสริฐมากเลย ประเสริฐกว่ากฎหมาย ถ้าทำผิดศีลธรรมประเพณี แต่ศีลธรรมประเพณีคนเข้าถึงหรือเข้าไม่ถึง

ผู้ที่เห็นหัวหน้า ผู้ที่คงแก่เรียน เห็นใหม่ เข้าถึงหมดเลย การทำประเพณี ถูกต้องตามประเพณี แต่คนทำใหม่ๆ เหมือนเด็กๆ จะทำผิดทำพลาด แต่ก็ไม่ได้ถือกัน เพราะการจะเข้าหา การจะฝึกฝนประเพณี ประเพณี เช่น เทศกาลบวช เทศกาลทำบุญ ประเพณีทั้งนั้นเลย ทำผิดทำถูกก็ไม่ผิด แต่มันให้ผลหรือไม่ให้ผลไง ให้ผล ถ้าผิดศีล ผิดประเพณี ผิดศีลมันก็เป็นกรรมใช่ไหม? เป็นบาป เป็นอกุศลไป

นี่ทำบุญประเพณี แล้วพอกันมากขึ้น คนมากขึ้นถึงได้มีแง่กฎหมายไง ถึงได้บัญญัติกฎหมายมาเพื่อควบคุมคนใช่ไหม? เพื่อควบคุมคนให้อยู่ในกฎหมาย ถ้าเราไม่ทำผิดกฎหมาย เราก็ไม่ผิด กฎหมายก็เป็นกฎหมาย บังคับไว้ แต่เราเป็นประชาชนชาวไทย เราต้องนับถือ เราต้องยอมรับกฎหมายของเมืองไทย เราถึงเป็นประชากรของเมืองไทย แล้วศาสนานี้ประเสริฐ ใครก็รู้

ว่าศาสนาประเสริฐ ศาสนานี้ชำระกิเลส เห็นไหม ชำระกิเลสนะ ชำระกิเลส แล้วเราไปศึกษา เราไปจำมา ถ้าเราทำไม่ถึงที่สุดเราจะไม่รู้

อย่างเช่นที่เกิดปัญหาอยู่เนี่ย เป็น ๘ ประโยคนะ จบถึง ๘ ประโยค จบ ๘ ประโยคคือศึกษาตำราหมดแล้ว ทั้งตู้เลย ๘ ประโยคนี่สิ้นสุดของการศึกษาตามพุทธศาสนา ตามบาลี นี่หมดเลย เป็น ๘ ประโยค แกรมยังแต่งตำราด้วย แต่งตำราการตกรร ก สวรรค์อีกก็ภพก็ขึ้น เพราะอะไร? แต่งได้ละเอียดลเอียดเรื่องนรก เรื่องสวรรค์ เพราะ เพราะว่าได้ศึกษามาจากพระไตรปิฎก ศึกษา มาหมดเลย เห็นไหม มีวิชาการคือศึกษามา ศึกษามาแล้วยังรู้ขนาดว่าเขียนเป็นตำราออกมาได้ แล้วก็ได้สมณศักดิ์ขึ้นมาตั้งแต่ชั้นพระครู ชั้นเจ้าคุณสามัญ เจ้าคุณชั้นราช เจ้าคุณชั้นเทพ เจ้าคุณชั้นธรรม เจ้าคุณชั้นพรหม

เป็นถึงพรหม พรหมผู้ให้ความบริสุทธิ์ผุดผ่องกับโลกเขา แล้วปฏิบัติ เห็นไหม ศีลธรรม ประเพณี คนที่ศึกษาศานา มันต้องรู้ว่าพระพุทเจ้าบัญญัติไว้อย่างไรในครั้งพุทธกาล แล้วภิกษุ ภิกษุณี อุบาสก อุบาสิกา “มารเอ๋ย เมื่อใดภิกษุ ภิกษุณี อุบาสก อุบาสิกา ไม่สามารถกล่าวแก้คำ จาบจ้วง เราจะไม่นิพพาน เมื่อใดภิกษุ ภิกษุณี อุบาสก อุบาสิกา สามารถกล่าวแก้คำ จาบจ้วงของ ลัทธิต่างๆ ได้ บัดนั้นเราจะนิพพาน”

เป็นถึงชั้นพรหม เป็นสมณศักดิ์ชั้นพรหม แกรมยังได้เป็นผู้ปกครองด้วย แต่เวลาตัดสิน ตามธรรมวินัยไม่ตัดสิน ไปตัดสินตามกฎหมายไป พรบ. คณะสงฆ์ที่เป็นกฎหมาย เอกกฎหมาย มาตีความ มันไม่เข้าถึงหลักความจริงเลย เห็นไหม ศาสนาพุทธสอนให้ชำระกิเลส แก้กิเลสไป แล้วที่ตัดสินนี้มันกิเลสหรือไม่กิเลสละ?

นี่เราต้องย้อนกลับมา ถึงบอกว่าศีลธรรมประเพณีมันเหนือกฎหมาย ธรรมวินัยนี้เหนือ กฎหมายมากมาย แค่ว่าเจตนาผิดมันก็ผิดแล้ว ความคิดผิดมันก็ผิดแล้ว แต่อย่างนี้ยังตีแง่ความ กฎหมายให้เห็นว่าปรีชัฒิไง การศึกษามา ๘ ประโยคไง ศึกษามาถึง ๘ ประโยค สิ้นสุดของ การศึกษาปรีชัฒิแล้ว ยังแต่งตำรามาสอนคนอื่นทั้งหมดเลย แต่ลืมสอนตัวเองไง ลืมความเห็น ของตัวเอง ความเห็นถูกเห็นผิดนั้นไง

นี่ถึงว่าศาสนาชำระกิเลส แล้วมันชำระได้จริงไหมถ้าไม่ได้ปฏิบัติ ถ้าไม่ปฏิบัติเข้าไปรู้ ตามความเป็นจริง มันหักห้ามความอยากของใจไม่ได้ รู้ๆ อยู่ว่าผิดมันก็ฝืนความผิด กิเลสมันเป็น อย่างนั้นแหละ เราเป็นชาวพุทธเพื่อจะชำระใจให้มีความสุขขึ้นมา สุขไหม? สุขขึ้นมาไหม? แล้ว

ถ้าเราฝันของเราเองมันถึงจะสุข นี่ไม่ได้ฝันนะ ปล่อยออกไป แล้วยังออกมา ถึงบอกว่าต่อไปไม่ต้องไปใส่บาตรนะ เพราะว่าโยมมาโทษพระไม่ได้ พระก็อยู่ส่วนพระ โยมก็อยู่ส่วนโยม ต่อไปก็ต้องไถนากินกันแล้วแหละ พระก็ต้องไถนาแล้ว โยมไม่ต้องมาใส่บาตร เพราะว่าใส่บาตรแล้วพูดอะไรไม่ได้

พูดได้ ในครั้งพุทธกาล มีจากเชิงใจนิมนต์พระมาฉันใจ แล้วพระกลัวว่าโยมเป็นคนจนแล้วจะใส่บาตร เข้าไปจะฉันไม่อิ่ม ไปบิณฑบาตฉันก่อน แล้วก็เสร็จแล้วถึงไปกนิมนต์เขา พอไปฉันเข้านี่เขาเป็นจากเชิงใจ คนจนจริงอยู่ แต่มีคนมาช่วยงานมาก พออาหารมาประเคนพระพระฉันได้นิดเดียวก็อิ่ม ทำไมถึงอิ่มล่ะ? อิ่มแล้ว เพราะอะไร? เพราะไปบิณฑบาตมาก่อน โกรธมาก โกรธมากเพราะถือว่าคุณถูกเขาใจ ว่าเขาจะไม่มีภูมิปัญญาจะเลี้ยงพระได้ เขาก็เลยเอาอาหารนั้นใส่บาตรจนเต็มบาตรเลย แล้วบอกประชดว่าให้กลับไปฉันวัดชะ กลับไปฉันวัด

แล้วพอตอนเย็นก็เป็นความทุกข์เกิดขึ้นมาว่า เราทำบุญแล้วจะได้บาปหนอ เราทำบุญได้บาป หรือว่าเราทำบุญจะได้บุญใหม่? ไปหาพระพุทธรเจ้าใจ ตกเย็นไปถามพระพุทธรเจ้าเลย บอกว่า

“ตั้งใจทำบุญ แต่ทำประชดประชันอย่างนี้จะได้บุญใหม่?”

ถามพระพุทธรเจ้านะ พระพุทธรเจ้าบอก “ได้ เพราะว่าเราใช้แรงงานของเราหามาเป็นเงิน เป็นทองแลกเปลี่ยนมา แล้วเรามาถวายพระ พระได้ฉันของเรา”

พอฉันแล้วพระพุทธรเจ้าเทศน์อย่างนี้จริงๆ นะ ว่าได้ฉันของเรา หรือใช้ของเราไป แล้วมันเกิดพลังงานขึ้นมา เพราะชีวิตนี้สืบต่อมาด้วยสิ่งที่โยมถวายมา แล้วไปทำสมาธิ เกิดปัญญาธรรมขึ้นมา อันนั้นเกิดเป็นบุญเป็นกุศลใหม่? นั่นแหละของเราทั้งหมด คืออกดีใจกลับมาจะว่าเราทำบุญแล้วได้บุญ นี่ใส่บาตรแล้วมีความผิวยังไปถามพระพุทธรเจ้า ไปถามพระพุทธรเจ้าว่าผิดหรือถูกใจ ว่าโยมผิดหรือพระผิดใจ

นี่ง่าย ๆ เลย มีเต็มไปหมดเลย แล้วศึกษาปริยัติมาถึง ๔ ประโยค แล้วทำไมยังว่ากล่าวโทษไม่ได้ ผิดไปหมด เอากฎหมาย พรบ. ที่แต่งกันขึ้นมาเอง ก็ว่าศีลธรรมประเพณีมันตกผลึกมาจากชาวพุทธ อันนั้นก็เยี่ยมแล้วนะ นี่ถึงว่าแก้กิเลสหรือเพิ่มกิเลส ให้เห็นว่าชาวพุทธถ้าไม่ได้ปฏิบัติ การทำสมาธิ พวกเราการทำสมาธิ แค่ทำให้จิตสงบนี้ก็แสนทุกข์แล้ว เพราะอะไร? เพราะ

กิเลสมันต่อต้าน เห็นใหม่ กิเลสมันต่อต้าน ปฏิบัตินี้มันถึงจะชำระกิเลสได้จริงใจ แล้วปฏิบัตินี้เป็นปัจจัยตั้งรู้จำเพาะตน รู้เพราะชำระกิเลสไป

กิเลสขาด คั้งแขนขาด สังกโยชน์ขาดไป ๑ สังกโยชน์อ่อนตัวลง ๒ สังกโยชน์ขาดไป ๕ พระอนาคามีนี้สังโยชน์ขาดไป ๕ ตัว กามราคะ ปฏิฆะไม่มี เพราะความผูกโกรธไม่มี ความเก็บสะสมไว้ในใจมันขาด ขาดเพราะขั้นมันขาด ข้อมูลเดิม สัญญาจำได้หมายรู้ในใจมันขาดออกไป แต่ขาดมี ถ้าขาดหายเลย พอขึ้นสังโยชน์อีก ๕ ตัวเป็น ๑๐ เห็นใหม่ เป็นพระอรหันต์ ถ้าขาดหายไป ทำไมพระพุทธเจ้ากลับไปเยี่ยมพระเจ้าสุทโธทนะ ทำไมจำว่าพระเจ้าสุทโธทนะเป็นพ่อได้ ทำไมจำสามเณรราหุลได้ จำนางพิมพาได้

ความจำนี้เป็นสัญญาใหม่? ถึงว่ามี ขาดมีไม่ใช่ขาดสูญ เวลาขาดออกไปแล้วกิเลสมันเชื่อมอยู่ กิเลสขาดออกไป แต่ข้อมูลเดิมถึงว่าภราดา หะเว ปัญจักขันธา กับขันธมาร กิเลสมารไปขันธ ถ้าอย่างพวกเราเป็นขันธมาร มันเป็นมารหมด เพราะมารตัวเชื่อมต่อมันไม่ขาด แต่พระอรินยบุคคลนี้เป็นภาระ เป็นภาระเฉยๆ ไม่ใช่มาร มันมีอยู่ เห็นใหม่ มันถึงว่าเป็นขันธ ๕ ที่เป็นทุกข์ หรือขันธ ๕ ที่เป็นภาระ ขันธ ๕ ที่เป็นภาระคือมันยังมีอยู่ สมมุติ

นี่เวลา มา พระอรหันต์มาสอน เห็นใหม่ มาสอนครูบาอาจารย์ ที่ว่ามานี้มาโดยอะไร? มาโดยสมมุติ แต่สมมุตินั้นไม่ใช่สมมุติอย่างเรา สมมุติละเอียดมากเพราะเข้าอยู่ในสมบัติ อยู่ในจิต จิตอันนั้นเป็นสมมุติมา นี่มาโดยสมมุติ คือมาโดยขันธที่ติดต่อกับโลกนี้ไง ภาษาโลกนี้ไง ภาษาใจๆ ภาษากลางภาษาใจ ภาษาที่ติดต่อกัน ภาษาเพื่อที่จะให้รู้ว่าคนนี้รู้ ผู้ใหญ่อยากจะสอนเด็ก เด็กมันจะเออกันก็ต้องเออ แต่ก็ต้องสื่อให้เด็กมันเข้าใจใจ เด็กมันจะบอกว่าอันนี้เป็นอย่างไรก็ได้แล้วแต่ แต่ถ้าเราทำให้เด็กเข้าใจได้ อันนั้นแหละถูกต้อง

นี่ก็เหมือนกัน พระอรหันต์มาสื่อกับผู้ที่ยังไม่ถึงจุด ก็ต้องสื่ออย่างนี้เพื่อจะสอนกัน เพื่อให้รู้ ถึงว่ามาโดยสมมุติ สมมุติอันนี้เป็นขันธ แต่เป็นภาระไม่เป็นทุกข์ แต่ถ้าเป็นเรานี้เป็นทุกข์หมด แล้วเวลากิเลสมันสงบเข้าไป เห็นใหม่ นี่มันไม่ขาดแต่สงบเข้าไป การประพฤติ การทำสมาธิ การบีบคั้นกิเลสเข้าไป ถึงว่าปริยัติ หรือการศึกษาเข้ามา พุคบ่อย พุคว่าศึกษาธรรมะเข้ามา ไม่ใช่ศึกษามาเพื่อชำระกิเลสเรา ศึกษาเพื่อหนุณกิเลสเราไป

เรารู้ อาจารย์มหาบัวบ่อย อาจารย์มหาบัวพุกบ่อย เห็นใหม่ “พอเป็นมหาก้าวจะไม่ออก มันหนักความเป็นมหาของท่าน” นี่ครูบาอาจารย์พุกอย่างนั้นนะ เรียนมาถือว่ารู้ ใจถือว่ารู้

กิเลสมันก็บอกว่ารู้ใช่ไหม? แล้วก็รู้แบบนักกฎหมาย นักกฎหมายมีทั้งดีและไม่ดี นักกฎหมายที่ใจเป็นธรรม นักกฎหมายนั้นเยี่ยมมาก ช่วยเหลือคนจน ตัดสินกฎหมายตามเสมอภาค

นี่ก็เหมือนกัน ถ้าจิตใจที่เป็นกลางจะตัดสินตามเสมอภาค นักกฎหมายนั้นเข้าข้าง นักกฎหมายกินสินบน นักกฎหมายที่ตีความกฎหมายเพื่อหลบเลี่ยงกฎหมายไป รู้กฎหมายเพื่อจะแยกไปตามกฎหมาย เห็นไหม มันไม่มีศีลธรรม ศีลธรรมนี้ทุกคนมองก็รู้ว่าผิด นี่เสียงดังก็ว่าผิด อยู่แล้ว ทำไมไม่พูดนุ่มนวล พูดเสียงดัง เสียงดังนี่ผิด แต่เนื้อหาสาระในเสียงนั้นมันผิดหรือไม่ ผิดล่ะ? ถึงว่ามันแก้ได้ บางอย่างแก้ได้ บางอย่างแก้ไม่ได้ แต่ในเมื่อเสียงดังผิด ประเพณีรู้ว่าผิด แต่ถ้าคนฟังเป็นจะฟังเนื้อหาสาระใช่ไหม?

กฎหมายก็เหมือนกัน กฎหมายพูดถึงว่ามันบิดไป ศีลธรรม ประเพณีมันก็รู้ๆ อยู่แล้ว ถึงว่าขนาดนั้นมันยังรู้เลย ถ้าศีลธรรม ประเพณีตามธรรมเนียม กฎหมายจะไม่มีค่าเลย แล้วตัดสินไม่มีผิดหรือ แต่ตัดสินผิด ไม่ใช่ผิดธรรมดา ฟังสิ ๘ ประโยค คนไม่เรียนมายังรู้ นี่ถึง ๘ ประโยค แต่งตำราสอนคนอื่นอีกต่างหาก เป็นถึงพรหมอีกต่างหาก ยังเป็นผู้ปกครองอีกต่างหาก

นี่มันมาคู่กัน เราไม่ได้ไปว่าเขาในทางนั้น อาจารย์ท่านสอนอยู่บอกว่า “ให้ดูใจเราทุกคน” สิ่งที่เป็นไปมันเป็นเรื่องของกรรม กรรมมันพัดไป แต่ให้เห็นว่าการศึกษาย่างนั้นแล้วแก้กิเลสได้ไหม? นี่มองตรงนี้ จุดสำคัญมันอยู่ตรงนี้ไง ตรงที่ว่าศึกษาจน ๘ ประโยค ได้ถึงขั้นพรหม แล้วมันชำระกิเลสของตัวเองได้บ้างไหม? ถ้าชำระกิเลสของตัวเองได้ เราก็ควรจะศึกษาบ้าง ถ้ามันชำระไม่ได้ ทำไมเราไม่ปฏิบัติขึ้นมาจากใจเราเลยล่ะ?

“ผู้ใดเห็นธรรม ผู้นั้นเห็นตถาคต” องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ารู้ธรรม ผู้ที่ปฏิบัติธรรม สมควรแก่ธรรม ก็รู้ธรรม ธรรมอันเดียวกันไง เราปฏิบัติมันถึงชำระกิเลสได้ เราสุขจริงจากเราตรงนี้ไง เราสุขจริง เราสุขจริงใจ เราสุขจริงก็ขณะตนใจ ขณะตน อย่างอื่นก็เป็นแค่ส่วนประกอบ ขณะตน เห็นไหม พอขณะตนแล้ว ใครมาถามปัญหาที่ตอบได้ ใครถามปัญหาไป สิ่งนั้นควรจะเป็นอย่างนั้น สิ่งนั้นเป็นอย่างไร ถ้าไม่ขณะตน ตนอยู่คนเดียวไม่ได้ ต้องอาศัย สัตว์มนุษย์เป็นสัตว์สังคม สัตว์สังคมต้องอาศัยฐานเป็นที่พึ่ง เกาะเขาไปทั่ว

นี่ก็เหมือนกัน ในเมื่อพึ่งตัวเองไม่ได้ก็อาศัยหมู่คณะไปทั่ว แล้วไม่ทำให้มันสะอาดขึ้นมาไง หมักหมมขึ้นไป มันจะบานไปข้างหน้า ที่พูดนี้เพราะอะไร? เพราะมันจะบานไปข้างหน้า คิดว่าเป็นการช่วยกันเพื่อจะกลบปัญหา มันจะกลบไม่ได้ มันจะบานไปข้างหน้านะ ถ้าตัดไฟแต่ต้น

ลมนะมันจบ แล้วศาสนานี้จะมันคง นี่เข้าใจว่าจบแล้วไม่จบ เพราะเดี๋ยวนี้ข้อมูลข่าวสารมันรู้กันทั่วโลก แล้วพระไตรปิฎกใครก็กดได้ มันปิดไม่อยู่หรือ มันปิดไม่ได้ ฉะนั้น ถ้าปิดไม่ได้ เราจะพูดความจริงให้มันจบ พวกเราศาสนาพุทธบริษัทผู้ศรัทธาด้วยกันทั้ง ๒ ฝ่าย

ไอ้นี้ก็พูดไปอย่างหนึ่ง โยนกันไปก็โยนกันมาเพื่อจะหลบหลีก แล้วมันไปปลบล้างกฎหมายได้ไหมล่ะ? ไปปลบล้างพระไตรปิฎกในคอมพิวเตอร์ได้ไหมล่ะ? เพราะคอมพิวเตอร์มันขายไปทั่วโลก ใครก็กดได้ ข้อไหนๆ ก็กดได้ ใครๆ ก็ศึกษาขึ้นมาเหมือนกัน แล้วศึกษาขึ้นมาที่อยู่หัวใจ มันถึงเทียบเข้ามาให้ดูได้ไง คนที่มีจิตใจประเสริฐเป็นกลาง อ่านก็ยังรู้เลยว่าอะไรผิดอะไรถูก แค่มองก็รู้ว่าผิดหรือถูกแล้ว ไม่ต้องไปอ่านเลย ไม่ต้องไปวิเคราะห์ขนาดว่ารู้นรกสวรรค์ สวรรค์ชั้นนั้น นรกชั้นนั้น รู้ถึงว่าทำอะไรให้มันจบ แต่ทำไมตัดสินออกมาเป็นอย่างนี้ล่ะ?

นี่ก็เลย เราชาวพุทธไง เราชาวพุทธเราจะชำระกิเลส หรือว่าชำระไม่ได้ก็ให้.. อาจารย์มหาบัวบอกว่า “ไฟให้เอาไว้ในเตา มันจะเป็นประโยชน์” ไฟให้เอาไว้ในเตา เห็นไหม มันก็ต้มหุงทำกับข้าว ทำอะไรได้ นี่ก็เลยเราก็เหมือนกัน ให้มันอยู่เฉพาะในใจของเรา ให้มีพลังงานให้เรามีชีวิตสืบต่อไป นี่ก็เป็นประโยชน์ของเรา เพราะเราก็อยากทำ อยากนี้เป็นมรรคอีกต่างหาก จากกิเลสพลิกเป็นมรรค พลิกเป็นความดีความชอบขึ้นมา แล้วทำของเราไป แต่ถ้ามันไม่ได้จำกัดตรงนี้เลย สัตว์สังคัม แล้วอาศัยแต่ข้างนอก แต่หัวใจไม่มีหลักใจ

ในสมัยพุทธกาล ชาวประมงในสาวัตถีไปจับปลาได้ เป็นปลาทองคำ ผิวเป็นทองคำทั้งหมดเลย เอาขึ้นมานี่ไม่กล้ากิน เอาไปถวายพระเจ้าปเสนทิโกศล ไปอ้าปากท้องพระโรง ปากนี่เหม็นมากเลย พระเจ้าปเสนทิโกศลบอกว่าไม่มีใครรู้หรือ ต้องไปถามพระพุทธเจ้า ให้มหาเด็กลูกเอาไปถามพระพุทธเจ้าไป ไปถามพระพุทธเจ้า เอาไปก่อนแล้วตัวเองตามไปถามพระพุทธเจ้า

“ทำไมปลาถึงกลืนเป็นทองคำล่ะ? แล้วทำไมอ้าปากเหม็น?”

ปลาที่เขาเคยเป็นพระเฝ้า เคยเป็นพระ เคยเป็นผู้สั่งสอน สั่งสอนคือว่าสั่งสอนตามธรรมชาติของพระพุทธเจ้า นี่บุญกุศลนั้นเกิดขึ้นมา แล้วพอสอนไปมาก ลูกศิษย์ลูกหามากขึ้นเรื่อย สอนผิดไปเรื่อย สอนตามความเห็นของตัวเอง พอมีคนเข้ามานับถือมาก รู้มาก อวดดีไป เอากล่าวต่อพุทธพจน์ นี่ตายจากนั้นไปตกนรกหมกไหม้ ผีนจากอเวจีขึ้นมาเรื่อยๆ เศษของกรรมได้มาเกิดเป็น

ปลานั้นไง ผิวที่เป็นทองคำเพราะว่าห่มผ้ากาสาวพัตร์ สอนลูกศิษย์ลูกหา ๕๐๐-๖๐๐ องค์ไง แต่ที่ปากเหม็นเพราะกล่าวดูพุทธพจน์ไง

นี่ในสมัยพุทธกาล ในพระไตรปิฎกก็มี บุญมันส่วนบุญ บาปมันส่วนบาป ทำดี คนมีทำ ทั้งความดีและทำทั้งความไม่ดี ไอ้ความดีต้องให้ผลเป็นบุญแน่นอน แต่ให้ผลชาติไหน จังหะ ไหน นี่กรรมถึงว่ากรรมนี้เป็นอจินไตยไง มันจะให้ผลช่วงไหนของเรา เราทำความดีแล้วมันจะให้ช่วงไหน กรรมชั่วทำแล้วจะให้ช่วงไหน คนเรามันถึงสุขๆ ทุกข์ๆ ทุกข์ๆ สุขๆ ไปเรื่อยไง แต่ถ้าเรามีสติ เราเชื่อพระพุทธเจ้า เราต้องพยายามฝืนไม่อยากจะทำกรรมไม่ดีไง เพื่อจะให้เราไปเกิดในสิ่งที่ดี นี่มันถึงว่าถ้าเชื่อกรรม ถ้าเชื่อจริงแล้วมันหักห้ามตนได้จริงนะ

คุณิทำความดีมันแสนยาก จริงอยู่ เป็นผู้ปกครองนี่ เป็นผู้ตัดสินใจถูกผิด เหมือนผู้พิพากษา มันได้ผลทั้ง ๒ ฝ่าย ทีนี้มันทำอะไรจะลงไป ถ้ามีกรรมมันก็ต้องเอาอะไรก่อน เอากรรมวินัยก่อน เอาพระพุทธเจ้าก่อน หรือจะเอาใครก่อน นี่ก็เหมือนกัน ถ้าเรายังคิดอยู่ ถ้าตัดสินใจไปตามความจริงนะ นั่นแหละถึงจะช่วยกันจริง แล้วมันจะได้ประโยชน์

อย่างนี้บาน บานไปข้างหน้านะ บานไปเรื่อยแหละ ถึงว่าไม่ได้ชำระกิเลสอะไรเลย แล้วสะสม มันฟ้อง มันฟ้องถึงการว่าหัวใจเป็นอย่างไร ฟ้องเลยนะ ฟ้องหมดในการกระทำ นี่ฟ้องว่าศึกษามาขนาดนี้ เบื้องหลัง ภูมิหลังออกมา เห็นไหม ภูมิหลังนี้มันแน่นมากเลยในวิชาการ ทั้งในตำแหน่งหน้าที่ แต่ออกมาแล้วเด็กก็ยังหัวเราะเลย